

254. Solen sank bag grønne Lund.

(Sang af „Tycho Brahes Spaadom.“)

C. E. F. Weyse.

Andantino.

1. So-len sank bag grønne Lund, og den kla- - re ful-de Maane mellem
Sjø - lunds Kyst og Skaane straa-led o-ver Ø - re - sund, hvæl-ved om U-ra - ni-en-
borg sig den stjerne-klare Bu-e! Tycho stod i Maanens Lu-e, monne
Lan - - det trindt besku-e, tan-ke-fuld med dæmpet Sorg.

2. Og han sagde: Fædreland!
Sig mig dog, hvad var min Brøde,
da din Søn du bort at støde
fra dit Hjerte nænne kan?
Har du glemst, hvad Verden ved?
Det var mig, som monne bære
op til Stjernerne din Ære;
hele Himlen kan jo være
Vidne til min Sønlighed.

3. Mit Kaldæa her jeg fandt.
Ak, I elskte danske Sletter
vise jo i lange Nætter
Himmelen til hver en Kant.
Skønne, lave Fædrejord!
Fremfor alle Verdens Lande
maa jeg elske dine Strande;
just paa dem bør Templet stande
for det høje Stjernekor.

4. Men Urania sin Ven
vil et andet Hjem berede,
hvored hendes Kunst kan brede
sig til andre Lande hen.
Dunkelt jeg kun Vejen ser,
Stjernerne maa den betegne.
Ligemeget hvad for Egne!
Er ej Himlen alle Vegne?
Hvad behøver jeg saa mer?

J. L. Heiberg.

255. Solen synker nok saa smukt.

(Aftensang.)

Joh. Chr. Gebauer.

Andantino.

1. So - len syn - ker nok saa smukt ned bag grønne Lin - de,